

E b i c y k l

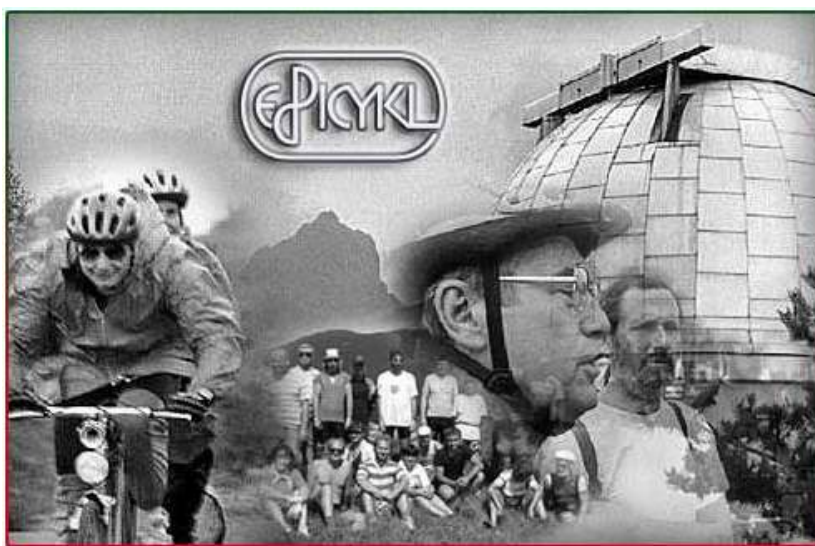
Východniarske Striebro

Memoriál Dušana Krchu

12.–20. 7. 2008

*Spišská Nová Ves » Medzev » Trebišov » Snina » Stropkov »
Roztoky » Prešov » Spišská Nová Ves*

spanilá jízda astronomů od hvězdárny ke hvězdárně

*Ohlédnutí za ročníkem 2008
očima tandemu Kája & Jája*

25. Ebicykl

12.-20.7.2008

Východniarske Striebro – Memoriál Dušana Krchu

Očima tandemu Kája & Jája

Prolog

Sobota 12.7.2008

Tak jsme tady. Spanilá jízda na kterou jsme se těšili jak malí kluci a to i v případě některých holek právě začíná. Děti jsme rozdali babičkám a dědečkům (děkujeme) a po celodenním putování autem napříč zemí našich východních bratrou jsme konečně dorazili do Spišskej Novej Vsi. Cestu místy lemovali špalíry našich spoluobčanů tmavší pleti, kteří nabízeli kýble borůvek, ale vybaveni vlastním černým rybízem a jostou jsme kolem nich projeli s naším dvoukolem na střeše bez zastavení. Docela mi jich bylo líto. Zejména v oblasti jižně od Královej Holí byli borůvky i houby nabízeny v obzvláště vysoké hustotě. Vůbec nechápu, jak se mohou tito lidé tímto způsobem uživit. Myslím, že ve finále si asi prodají borůvky mezi sebou a potom si z nich udělají silnou čučoriedkovicu.

Setkání s Ladislavem Fábrym

Kolem 20. hodiny jsme konečně přijeli do školy ve Spišské Nové Vsi, kde jsme nechali bagáž, pozdravili se s Evou Krehovou, hejtnanem a dalšími a pak už rychle za příbuzným naší babičky Hildy, panem Ladislavem Fábrym. Ten bydlí v malém domečku v neskutečně maličkaté ulici, kde na týden auto zaparkovat opravdu nelze. To už by tam nikdo jiný prostě neprojel. Nicméně Laco byl velmi příjemný a ochotný člověk a zajistil nám parkování u sousedů přes ulici, kde bude náš Krtek (černá Felicie Kombi) v bezpečí. Laco je nadšený chovatel výstavních andulek, kanárů a jiných opeřenců, pyšníci se asi dvaceti poháry za nejlépe pěstěné ptáčky na

Slovensku. Velmi mu tímto děkujeme. V jeho osobě jsme se poprvé setkali s pověstnou východňárskou pohostinností, která nás měla provázet i nadále.

Ještě jsem zapomněl napsat, že Jájušce mé chudince malinké se udělalo špatně z tepla a na konci cesty dokonce potupně vrhla. Cestou od Laca zpátky do školní tělocvičny se nám na kole pokazilo dynamo a přestalo tím pádem svítit světlo. Ještě že jsme měli dozadu červenou blikáčku na baterky.

První etapa

Neděle 13.7.2008

Ráno nás probudilo sluníčko, byl krásný den. Čekaly nás však cestou napříč slovenským Rudohořím dva velbloudí hrby v podobě sedla Cechy a Štóskeho sedla. Ale na to bylo ještě dost času. Protože byla neděle, vyrazili někteří naši spolunocležníci zavčasu na ranní bohoslužbu. My ostatní méně věřící a více lenošní jsme pomalu posnídali, naskládali Jiřímu Krejsovi vozovou hradbu bágly a rozhýbali své kosti až cestou na společný sraz na radnici. Přijetí u primátora bylo velkolepé. Ve městě s největším okrouhlým náměstím v Evropě a nejvyšší kostelní věží na Slovensku jsme se všichni

Jájuška pod věží

zvěčnili do pamětní knihy a na pamětní fotografii a vyslechli v obřadní síni zdravici z písní a mluveného slova. Doufám, že motýli nebudou nevhodně mávat svými křídélky a že se vyplní přání primátora aby v následujících dnech přišlo co nejméně.

Zdravice z písní

Zdravice z mluveného slova

Bilaterální summit

Multilaterální summit

Společné foto před radnicí

V družné debatě s Hynkem Olchavou jsme ještě dospěli k závěru, že samotnému Ebicyklistovi s gumicukem by se místní bankomat ze zdi vyrvat asi nepodařilo. Asi by nás bylo potřeba všech. Byl by to hezký živý obraz na téma: Kterak na příkaz strážce měšce vyzvedl Ebicykl peníze z bankomatu a zmizel... Na závěr našeho pobytu ve Spišské Nové Vsi jsme ještě na místním hřbitově uctili památku našeho kamaráda, guru vozové hradby, Dušana Krchy. Do paměti se mi vryly například jeho dražby různých zapomenutých předmětů, které našel v místech našeho nocování. Vzhledem k tomu, že se občas k některým artefaktům ani nikdo nepřihlásil, chovám podezření, že se občas dražily i předměty někoho docela cizího.

Zeměkolár v pěší sekci

Před prvním šlápnutím do pedálů nás ještě natáčela místní televize, které jsem poskytl dle mého názoru nepříliš povedený rozhovor (jsem holt brepta - přebrepta), který prý potom skutečně odvysílala.

Ale pak už do hor a do kopců, kterých je ostatně tato část zeměkoule plná. Zpočátku se nám s Jájou šlapalo na našem tandemu docela hezky. Minuli jsme dům Laca Fábryho a začali stoupat. Nicméně posléze začalo být mé spolubojovnici Jáji poněkud mdlo, asi ze sluníčka a tepla. Pohled do jejích skleněných očí nevěstil nic dobrého a i když se snažila ze všech sil, cestou do sedla Cechy nás předletěli dva motýli. Mně osobně začal bolet zadek, toš to je poněkud brzy, toš to nám to pěkně začíná. Jestli o tom nevíte, tak na tandemu se totiž cestou do kopce těžko vysedá ze sedla. Ale jak se zpívá v jedné písničce:

Vydržet, vydržet
zpívají sudičky,
po noci pochmurné
svítí zas hvězdičky...

A tak jsme se na první velbloudí hrb, zhruba uprostřed pelotonu Ebounů, nakonec přece jen šťastně vydrápali. Cestou z kopce do Nálepkova jsem zjistil, že mi při rychlejší jízdě proměřuje tachometr. Občas nezaznamenával pulsy z otáček kola a tak jsme našeho oře museli podrobit u prvního bufetu první opravě. Cestou z kopce by ani nebylo o čem psát, ale je hezké, když skoro u každé hospody zaznamenáváme les mávající rukou a hlasitě ZDE (Základní Dogma Ebicyklu), to mám na Ebi rád.

To mám na Ebi rád

Novostavba pravoslavného svatostánku
ve Smolníku

Zhruba uprostřed druhého velbloudího hrbu na nás čekal průjezd vesnicí Smolník, která svému jménu nezůstala nic dlužná a znamenala pro nás velkou časovou ztrátu. Nejprve jsme si půlhodinku posvačili v autobusové zastávce na začátku obce a potom nás do místní hospody zlákal pohled na známé Ebitváře manželů Karla a Ilony Hájkových. Pod vidinou vydatného oběda před závěrečným stoupaním jsme usedli a objednali si smažák a halušky. Asi po půlhodině nám bylo oznámeno, že smažák už není a halušky také ne, jediné co prý zbylo jsou guláš a polévky. Tak jsme si objednali kapustnicu a fazolovku, ale jak se ukázalo, frekvence obsluhy byla nastavena tak na jednu porci polévky za 15 minut. A protože jsme v restauraci nebyli zdaleka sami, jevil se nám náš přiděl téměř v nedohlednu. Nakonec nám přinesli zelňačku a protože v ní bylo i pár fazolí snědli jsme ji s Jájou společně. Vzhledem k pokročilému času jsme se rozhodli zaplatit jen jednu porci a vyrazit vstříc vrcholovým zážitkům. Ale osud a střep zapichnutý v předním plášti našeho tandemu znamenal další zdržení. K dovršení vši smůly ve Smolníku jsem zjistil, že jsem obě náhradní duše zapomněl v autě ve Spišské Nové Vsi a ještě mi praskl šlaufek u pumpičky. Naštěstí nám pomohl nebeský hydromechanik Jiří Krejza, který se tu zjevil a který z vozové hradby vytáhl velkou autopumpu a tak jsme byli zachráněni. Duši jsem zalepil, ale na další cestu jsme se vydali až jako úplně poslední asi v 18 hodin. Tím pádem nám odpadlo koupání v perličkové lázni ve Stožci a do Medzeva jsme dorazili až za soumraku.

Příjezd na
hvězdárnu
v Medzevě

Medzevský
teleskop s
Pavukmistrem

Najeli jsme asi 74,5 km s tím, že tachometr asi 5 km vynechával. Vítr foukal po celé délce etapy přesně dle Ebikodexu vždy v protisměru. Dokonce jsem občas nabýval dojmu, že se stáčí přesně proti nám i podle toho jak jsme zatáčeli v serpentínách.

Druhá etapa Pondělí 14.7.2008

Na hvězdárně v Medzevě se opět ukázala pohostinnost příznačná pro tento kraj, tentokrát v podobě ředitele Ing. Stehlíka. Přístroj planetária mají stále ještě v garáži, nicméně v současnosti dokončují sál planetária. S Jájou jsme se po příjezdu umývali za garáží studenou vodou ze zahradní hadice, ale přesto bylo vidět, že se Ing. Stehlík snažil co mu síly stačily abychom byli všichni spokojeni. Ono ubytovat téměř 50 Ebicyklistů v prostorách tak malé hvězdárny není žádná legrace. Podle mého názoru je to úctyhodný výkon. Mimoděk jsem si vybavil podobnost s ubytováním u Doc. Bahýla před pár lety rovněž na Slovensku. Pamětníci si jistě vzpomenou jak tehdy také ubytoval celý peloton Ebicyklu prakticky ve všech prostorách svého domu s výjimkou garáže, kde však neměl planetárium, nýbrž urychlovač!

Sekvojovec
před klášterem

V zahradě
za klášterem

První naší zastávkou na cestě byl Jasov. Nejprve jsme úspěšně minuli „rómskou čtvrť“ kde po nás minule házela místní drobotina kameny. Nyní zde byl o poznání větší pořádek a tak jsme bez úhony zahrnuli k místnímu slavnému premonstrátskému klášteru, tč. v rekonstrukci. Jáji se podařil husarský kousek, když se dostala do jinak uzavřené budovy kláštera (bylo pondělí a tudíž zavírací den) navázala kontakt s místními lidmi a nakonec i mne protáhla po prostorách, které nejsou veřejnosti vůbec přístupné. A tak jsme viděli bohatě vyzdobený přijímací sál, jídelnu mnichů i šatnu s překrásně vyšívanými kněžskými rouchy. Nicméně sraz v technickém muzeu v Košicích, jehož součástí je i planetárium, byl stanoven již na 11 hodinu a tak jsme si jen zběžně prohlédli

poněkud zanedbanou zahradu ve francouzském stylu za klášterem i majestátní sekvojovec kanadský před klášterem. A pak už hurá do sedla našeho oře. Na Jasovskou jeskyni v nejvýchodnější části Slovenského krasu, ani na místní hrad už tentokrát času nezbývalo.

Cesta byla suchá,
místa mokrá ...

Cestou do Košic nás zastihl první déšť a tak jsme byli poprvé postaveni před dilema zda zůstat mokří od deště bez pláštěnky, nebo mokří od zapaření pod pláštěnkou. Rozhodli jsme se pro to druhé, protože v pláštěnce je větší teplo.

Centrum uprštěných Košic

Princ Koloběžka první – Viktor Jelínek

Příjezd do Košic od jihu probíhal po silnici dálničního typu pro motorová vozidla, která se pravděpodobně nedá objet. Objevili jsme zde sice jednu cyklostezku vedoucí souběžně se silnicí, její nevýhoda však spočívala v tom, že měřila jen asi 20 metrů. Nicméně podle Víti Dostála, který loni absolvoval na kole Panamerikánu, je příjezd do mnoha amerických měst podobný a tak jsme si mohli vlastně tak trochu vyzkoušet, jaké to na té Panamerikáně bylo.

V technickém muzeu a planetáriu v Košicích jsou velmi příjemní a obětaví lidé, kteří nám navařili čaj a kafe, což po těch promáčených kilometrech docela bodlo. Mají zde krásné sbírky, zejména se mi líbily historické dalekohledy a staré astronomické pomůcky, většinou plně funkční. Některé kousky patřily dokonce přímo Milanu Rastislavu Štefánikovi. V muzeu mne fascinoval pohybový mechanismus jedné nedobytné truhlice s jedním zámkem a sedmi západkami. Prý se jim před časem podařilo nedopatřením truhlici zavřít a trvalo asi rok než ji bez poškození zase znovu otevřeli.

V technickém muzeu

Historické mimosové reflektory, teluria a refraktory

Planetárium v Košicích

Unikátní mechanismus nedobytné truhlice

Překrásné stojací hodiny

V technickém muzeu jsme se zdrželi poměrně dlouho, asi až do 15 hodin. Až jsem měl strach, že cestou do cílového Trebišova zatmíme. Ale mezi tím přestalo pršet a cesta přes Slánské Vrchy docela odsýpala. U jedné vesnice za Slánskými vrchy, když jsme fotografovali pole slunečnic, se s námi dal do řeči jeden místní člověk, který tudy procházel na blízky statek telit kravičku. Byl to velice příjemný a upovídaný pán, který za mlada studoval a pracoval v Brně a později byl starostou této obce. Konstatoval, že mladí lidé z vesnice často odcházejí do velkých měst, což je patrně obecný jev pro celé východní Slovensko. Ukázal nám i střechu svého domu a nezdálo se, že by do kravína nějak zvlášť pospíchal.

Slunečnice cestou do Trebišova

Debata s pánem co šel telit kravičku

Za Slánskými vrchy pak začal foukat poměrně silný severák a tak jsem jen doufal, že se do zítřka otočí. Když jsme se při příjezdu do Trebišova vztyčili s Jájou na tandemu v sedlech, táhl nás vítr jako dvojstěžník.

Co říci k tomuto dni závěrem. Jája ztratila brýle, ale druhý den je zase našla. Zajímavé také bylo, že mé Jájušce přestalo být špatně. Snaží se ta holčina moje jak jen může ze všech sil. Na to, že za celý rok před Ebicyklem ujela jen asi 40 km po rovině okolo soutoku Moravy a Dyje a dále byla asi dvakrát, nebo třikrát trénovat na rotopedu, je to docela dobré a pěkně se mi s ní šlape. Etapa byla víceméně po houpácích a celkově z kopce. Jediným větším stoupáním byly Slánské Vrchy. Celková délka 95,5 km – brnkačka.

Třetí etapa Úterý 15.7.2008

Včera pro nás ve škole v Trebišově připravili výborný dojezdový guláš, kávu, čaj a dokonce i uvítací tokajské víno. Ve sprše navíc tekla teplá voda a tak není divu, že jsme s Jájou nestihli přednášku našeho polního hejtmana na místní hvězdárně. Náš včerejší plán tedy byl, že si alespoň dnes uděláme fotečku trebišovské hvězdárny zvenku a jede se dál. Avšak už první pohled ze dveří školy nás vrátil do drsné reality. Severní vítr snad ještě zesílil a navíc se k němu přidal chvílemi docela hustý déšť. Budovu hvězdárny v trebišovském centru osvěty jsme cestou nějak přehlédli a vracet se nám tam již rozhodně nechtělo. Snažili jsme se co nejsrdnatěji vzdorovat zimě a silnému protivětru až jsem si říkal podle slov klasika: Brzy nechali Trebišov daleko před sebou a po šestihodinovém putování směrem na Michalovce poobědvali v Maďarsku nedaleko vrchu Kékéše. Severní vítr je krutý a potvrdit by to mohla má pláštěnka, kterou mi vítr během prvních deseti kilometrů dokonale roztrhal. Nicméně na hvězdárnu do Michalovce jsme nakonec dorazili přesně v 11 hodin a využili pohostinství místních astronomů. Připravili nám ve velkém množství teplé koblížky, kávu a čaj, což nám přišlo neobyčejně vhod, neboť venku už zase začalo pršet.

Hvězdárna v Michalovcích

Klasika –
coudé refraktor

Spanilé
plnění

Michlovští
padlí

No a potom už zase do kopce přes vesnici Vinné a kolem Vinného jezera. Cestou jsme potkali družinu doprovázející našeho polního hejtmana a udělali vrcholové foto u památníku hrdinů SNP.

Vinné
jezero

Na partyzánské
stezce

Cesta dolů z kopce do Sniny probíhala potom už v pohodě, neboť vítr i déšť víceméně ustaly. Fauna východního Slovenska se ukazovala ve veliké hojnosti. Na vozovce hlemýždi a slimáci, na polích, nebi i v hnízdech čápi-bocjani. Výživný byl též průjezd cikánskou kolonií na začátku Humenného, kde bylo kolem silnice a stánku s levným alkoholem asi 200 našich rómských spoluobčanů.

Celkem jsme v etapě z Trebišova do Sniny najeli 90,7km.

Po ubytování ve školní tělocvičně ve Snině jsme se domluvili s hejtmanem a dalšími zájemci a po večeri nás nebeský hydromechanik Jura Krejsa vyvezl k největšímu slovenskému teleskopu na Kolonickém sedle. Do nákladového prostoru dodávky nás kolem desáté nastoupilo asi pět. Kdyby někdo tou dobou zavolal na policii, že se v blízkosti železné opony pohybují v bílé dodávce s českou SPZ běženci, bylo by to asi docela zajímavé. Bůh ví jak by ta naše noční výprava skončila. Na Kolonici stejně jako ve Snině ten večer mrholilo. Na hvězdárně na nás čekali službu držící pozorovatel pan Dubovský a Daniela Setteyová, která měla defekt na kole. Po prohlídce celé hvězdárny a všech dalekohledů, z nichž nejzajímavější je samozřejmě jednometrový macek vyplňující úplně bezesbýtku celou kopuli (správný dalekohled má prý o kopuli štrejchat) a také kvadrinar (Somet binar a malý binar na společné montáži) jsme oba s Jájou vrněli. Já proto, že se mi líbily dalekohledy a Jája proto, že se Kolonickém sedle vysprchovala v teplé vodě. Potom jsme dostali zprávu, že Vladimír Homola a Vít'a Dostál sjeli z itineráře a čekají v Uble. A hned po té, co je nebeský hydromechanik přivezl, vynořil se ze tmy pět minut před půlnocí nemilosrdný samaritán Petr Lemeš, který po strastiplném putování cestou – necestou snad zázrakem objevil hvězdárnu. Byl celý podrápaný a zabahněný od prodírání se nočním lesem a koryty potoků bez baterky, kolo mu cvrlikalo na všechny způsoby, ale byl šťastný, že tuto anabázi ve zdraví přežil. Před pár lety pomáhal hledat Mirka Janatu, který zde zakufroval až do rána a nyní se stal sám obětí temných vihorlatských hvozdů.

V hlavní kopuli na Kolonici

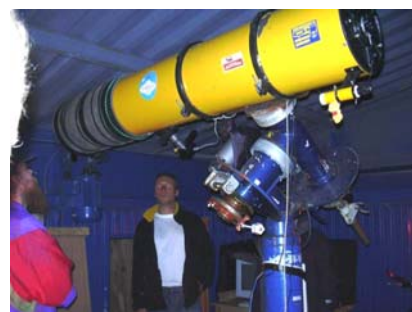
Zde se dělá věda

SNT – Slovenský Národný Teleskop
- Oděský bohatýr -

Menší
dalekohled
na Kolonici

Třetí kolonický teleskop

Kolonická siesta

Koloničtí blíženci

Běženci

Takže kolem jedné hodiny ranní nás zpátky z Kolonice jelo v nákladovém prostoru dodávky vozové hradby asi deset plus čtyři kola. Čupěl jsem na špičkách na svém maličkatém plácku a přemýšlel jaké to asi mají ti opravdoví běženci.

Čtvrtá etapa

Středa 16.7.2008

Ráno jsem opravil napínák řetězu na našem tandemu a promazal řetěz řádně propláchnutý po včerejších vydatných deštích. Po snídani jsme se vydali po proudu říčky Cirochy zpět do Humenného. Na místní Vihorlatské hvězdárně nás uvítal RNDr. Kudzej, kterého jsme již včera v pozdní hodině na Kolonickém sedle nezastihli. V Humenném mají v kopuli překrásný dalekohled na historické německé montáži někdy ze třicátých let.

Cestou kolem
řeky Cirochy –
zámek s
Bocjany

Klenot Vihorlatské hvězdárny

Dr. Kudzej

↖ Hvězdárna Humenné

← Na terase hvězdárny v Humenném

Zámek v Humenném

Jájušce se opět podařil husarský kousek. Při průzkumu uzavřeného opravovaného zámku v Humenném se jí za lehké pomoci jednoho hodného stavbyvedoucího podařilo proniknout přes odemčené dveře v prvním patře do prohlídkových částí zámku. Viděla ložnici panstva, salónky a krásnou vyřezávanou dřevěnou knihovnu, bohužel toho času bez knih. Pravda, místní krotitelka ji tam málem zamkla a posléze náležitě vycinkala, ale stálo to prý za to. Na usmířenou jí byly nabídnuté ledové kaštiny a vše bylo odpuštěno, nicméně já už jsem viděl pouze zkamenělé dřevo v přízemí.

Zkamenělé dřevo

Nemilosrdný samaritán

No a potom dál na sever na Medzilaborce a cílový Stropkov. Krátkou přeháňku jsme zahnali pláštěnkou a po asi třiceti kilometrech jsme přijeli na okraj obce Krásný Brod, kde se nachází třikrát zničený a třikrát obnovený klášter. Na místě starého kláštera se nyní nachází jen zřícenina starého kostela, nový klášter je postaven hned vedle za kopečkem. Toto místo na nás dýchalo svojí mystikou.

Klášter Krásný Brod

Klášteřní paní

Cestou na Medzilaborce

A pak už následovaly Medzilaborce a muzeum moderního umění Andy Warhola. Musel to být podle promítaného dokumentu úplně mimoň a blázen, ale jeho vystavené obrazy se nám s Jájou moc líbily a zdály se nám velice zajímavé.

Jízda přes Krásný Brod

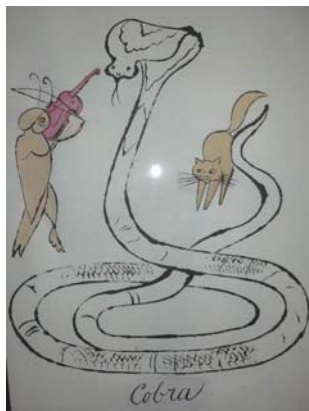
Dojezd k muzeu Andyho Warhola

V předsáli muzea Andyho Warhola

Společná fotka s Ebicyklistou Andym

Andyho Kobra (poznávám zde Schrödingerovu kočku v pohádce cvrček a housličky. Je sice jenom namalovaná, ale vypadá jako živá.)

Andyho lenošení s ještěrkami

Dále následoval ne moc dlouhý, ale zato docela příkrý výšlap přes jeden horský hřeben a potom už čarokrásný Havaj... Tak se totiž jmenuje jedna z vesnic v této oblasti.

Ebicykl vedl letos dokonce i přes Havaj!

Protože jsme jeli už za šera, vynechali jsme dvě odbočky na místní monastýry, třeba bude čas zítra. Večer před usnutím jsme ještě navštívili přednášku Jury Grygara ve stropkovském městském úřadu, což je jedna z forem, kterou náš polní hejtman splácí pobyt Ebicyklu v místní škole. Trochu mi bylo trapně, když mi hlava během přednášky chvílemi padala, ale budiž mi omluvou že jsme měli s Jájuškou dnes natočeno 102,5 km. O to více je potřeba smeknout před naším polním hejtmanem, který stejnou vzdálenost ujel také a ještě celé své vystoupení absolvoval v naprosto svěžím duchu. A to byl ještě včera v noci s námi na Kolonici! Klidně by se na EBI mohlo zavést nové heslo do Ebikodexu: Na Ebicyklu náš polní hejtman nikdy nespí.

Docela bych věřil i tomu, že je náš polní hejtman během dne dobíjen nedávno objevenou skrytou energií vesmíru a tak jak ji spotřebovává a ukládá pro večerní bdění a přednášení, projevuje se to zpětně na čím dál tím rychlejším rozpínání samotného vesmíru, o čemž dnes večer ostatně rovněž přednášel.

Stropkovské chrámy

Pátá etapa Čtvrtek 17.7.2008

Etapa ze Stropkova do Roztoků byla ve znamení dřevěných kostelíků. Večer po této etapě jsme potom s nemilosrdným samaritánem litovali, kdo jich viděl víc a kdo se do více kostelíků dostal. A je pravda, že bylo z čeho vybírat. Po startu ze Stropkova, kdy jsem musel už asi po kilometru opravovat na našem tandemu uvolněný táč a trochu improvizovat kvůli ztracenému šroubku jsme nejprve zamířili po stopách včerejší etapy až do obce Makovce, ale pak jsme se stočili na sever na Mirolu.

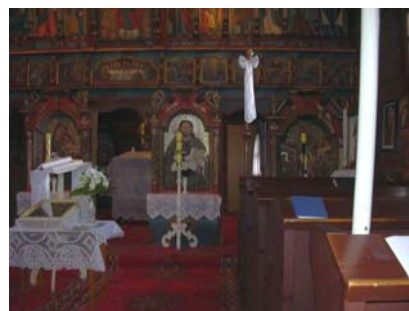
Příjezd ke kostelíku v Mirole

Kostelík v Mirole

Hřbitov za kostíkem

Interiér kostelíka v Mirole

Právě v této vesnici se nachází krásný, nově zrekonstruovaný dřevěný kostelík, první na naší trase. Dále následoval dřevěný kostelík v Bodružale o který se v současné době starají již jen dvě rodiny řeckokatolického vyznání žijící v této vesnici. Tento kostelík je zapsaný v seznamu

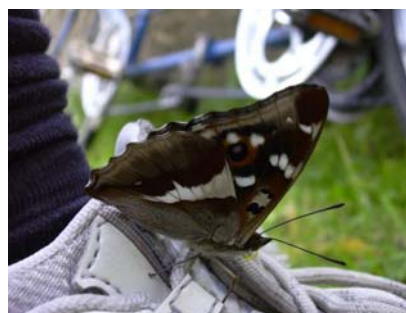
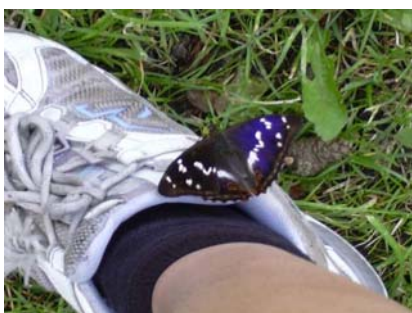
památek světového kulturního dědictví UNESCO. Uvnitř i venku vypadá téměř stejně jako ten v Mirole, ale je o něco starší. V krovu střechy je patrná díra po letecké bombě ze druhé světové války, která se nakonec zaryla do podlahy v lodi kostela, ale nevybouchla.

UNESCO kostelík v Bodružale

Interiér kostelíka v Bodružale

Bodružalský motýlek

Dukla

Kostelík Nižný Komárník

Boje ve druhé světové válce byly v této oblasti obzvláště urputné a kruté. Svědčí o tom památník v průsmyku Dukla, který jsme rovněž navštívili. Protože se však začínalo schylovat k bouři, honem jsme Duklu opustili, nicméně první kapky nás dostihli již v obci Nižný Komárník. Tady jsme s Jájou našli azyl v dalším dřevěném kostelíku, do kterého jsme se dostali jen díky tomu, že zde právě natáčela maďarská televize dokument o dřevěných kostelících na východním Slovensku. A světe div se, požádali mne o rozhovor, abych jim prý něco zajímavého o těchto kostelících prozradil. Dojmy a tak. Domlouvali jsme se sice anglicky, ale když prý budu chtít, můžu klidně na kameru mluvit česky, mají samozřejmě člověka který jim to přeloží. A tak se asi objevím v maďarské televizi s proslovem o dřevěných kostelících východního Slovenska i když o nich nevím dohromady prakticky vůbec nic.

Potom televize odjela a my jsme zůstali osířelí asi 1,5 hodiny v podloubí před kostelíkem. Mezi tím se totiž pořádně rozpršelo. A pršelo a pršelo až nám jak jsme později zjistili navlhla peněženka i s bankovkami a doklady, kterou jsme nechali v taštičce na kole. Tak takhle jsme tady na Slovensku vyprali slovenské peníze.

Když už se zdálo, že se déšť trochu umírní, vydali jsme se na další putování, ale chyba lávky. Znova se rozpršelo a tak jsme s Jájou byli za chvíli jako lachtani. V botách nám čvachtalo a když nás postříkalo nějaké auto které nás míjelo, měli jsme z toho už jen legraci a volali jsme za ním: „Klidně si cákej, nám už je to stejně úplně jedno“.

Promočené Hunkovce

Promočená Ladomírová

Cesta do pekla

Cestou jsme ještě vyfotili zvenku dva dřevěné kostelíky, v Hunkovcích a Ladomírovej a potom jsme zabočili do Údolí smrti. Člověku až běhá mráz po zádech když si uvědomí co se tady v říjnu a listopadu 1944 dělo. Ve stráni je zde jako památník zanecháno několik sovětských tanků a také je zde informační tabule s podrobným vyobrazením tankové bitvy v Karpatsko – Dukelské operaci. Je také až k neuvěření, že se zachovaly zdejší dřevěné kostelíky, když celé vesnice kolem nich lehly popelem. Do toho v Bodružale spadla bomba a ten u kterého jsme se schovávali před deštěm byl přesně uprostřed bojové linie. V jeho okolí nenajdete žádné staré stromy. Ustupující němci je vykáceli kvůli zpřehlednění terénu, až na jeden, který sice nařízli, ale pokácet už jej nestačili. Také kostelík samotný je zvenku i v interiéru plný šrámů od střepin, ale přežil. Snad nad nimi bdí opravdu nějakí svatí.

Tanky rozestě v poli

Pancéřová jednotka spanilé jízdy

U hvězdárny v Roztokách

Pasování nováčků

Po závěrečném stoupání přes vesnici Roztoky na nás už čekala náruč zdejší hvězdárny. Pamatuji si jak vypadala před dvaceti lety a od té doby se změnila k nepoznání. Tehdy tu byly hromady cihel, písku a různého stavebního materiálu. Budova bývalé celnice z roku 1928 byla zakoupena za symbolickou 1 Kčs a byla dost zdevastovaná. V současnosti se jedná o hvězdárnu s ubytovnou prakticky hotelového typu. Pokoje vybavené měkkými rozkládacími lůžky, koupelnami a sociálním zařízením, přednáškový sál, jídelna, kopule s dalekohledem systémem Gregory o průměru 40 cm, všechno čisté, nové, perfektní. Večer byl uspořádán briefing se jmenováním zasloužilých Ebicyklistů do nových EBIfunkcí a pasováním nováčků. Pod dojmem minulých etap byl do základního dogmatu Ebicyklu byl přidán dovětek, že při nultém ročníku přšelo. Dále se promítaly obrázky z cesty, k večeri byly pro každého připravené 3 nožičky párků, chleba a 2 piva – prostě nirvána. Za vzorné postarání se o celý Ebicykl patří zde poděkování vozové hradbě a zejména naší markytance Katce Žilinské. Spát jsme šli až asi o půlnoci a to přesto, že jsme dnes měli s Jájou natočeno 82,7 km.

Hlavní dalekohled
roztocké hvězdárny

Čtyřicetimetrová kráska z Oděsy

Šestá etapa

Pátek 18.7.2008

Tato etapa byla neméně zajímavá, jako ty předchozí. Ráno po probuzení na hvězdárně v Roztokách jsme nejprve vydatně posnídali (díků markytance) a prohlédli si ještě jednou, tentokrát za světla zdejší přístrojové vybavení. Podobně jako jednometr na Kolonickém sedle má i zdejší čtyřcítka původ v Oděse. Ještě jedna společná fotografie u patnáctimetrového refraktoru no a potom už hurá z kopce dolů. Cesta dále pokračovala přes houpáky na Nižnou Polanku, kde jsme minuli malý vojenský hřbitov německých vojáků a potom dál opět z kopce do kopce na Zborov. Zde jsme navštívili další německý vojenský hřbitov. Cestu nám zkrátil Zborovský hrad na kopci nad silnicí a potom už následoval Bardějov.

Krásný interiér hvězdárny v Roztokách

Roztocká patnáctka

Společné foto v Roztokách

Hurá do údolí!

Válka ke vůl...

Bardějov je město s překrásným opraveným centrem, vedle Košic asi nejkrásnější město, které jsme během letošní spanilé jízdy navštívili. Vystoupali jsme po užoučkém schodišti na věž chrámu sv. Egídia (nohy mně bolely a říkal jsem si: „Na tu věž, nevyležu“). Je odtud vidět celý bývalý obvod města věnčený strážnými věžemi a zbytky hradebních zdí, zkrátka Bardějov byl jako městečko na dlani. Uvnitř chrámu sv. Egídia je množství krásných vzácných otevíracích oltářů. Svatý Egídius (česky prý Jiljí, takže i v Praze má svůj chrám) žil v antice. Narodil se v zámožné rodině, ale záhy již jako malý chlapec začal rozdávat různé věci a posléze celý majetek. Jeho táta z něho musel mít jistě velkou radost. Nakonec zůstal Egídius jako poustevník a dostal se do učebnic.

Příjezd do Bardějova

Bardějov z ptačí perspektivy

Bardějovské náměstí

Chrám svatého Egídia

Zvony v chrámu sv. Egídia

Z Bardějova jsme již jeli s Jájou časovku, protože jsme chtěli stihnout otevírací dobu muzea v Solnovaru v Prešově. Cestou si z nás svatý Petr dělal legraci a střídavě nás kropil a sušil. Sotva jsem si oblékl pláštěnku, přestalo pršet, sotva jsem ji sundal ihned začalo, sotva jsem si ji oblékl přestalo a tak bych mohl ještě jednou pokračovat. Krátkou obědovou pauzu jsme udělali ve vesnici Hertník, kde je zrekonstruovaný opevněný zámek sloužící dnes jako zvláštní škola. Dále jsme po silnici objeli pohoří Čergov a Kapušanský hrad majestátně se tyčící nad stejnojmennou obcí. A potom už přišel Prešov, kde se podle těžby soli jmenuje celá jedna městská čtvrť – Solivar.

Budova pro těžbu solanky

Budova pro skladování solanky

Dřevo konzervované solí

Nádrže na solanku

Sůl se zde začala těžit někdy kolem roku 1650. Později se jim důl zaplavil vodou. Zprvu to vypadalo na úplnou katastrofu, ale místní lidé začali časem těžit slanou vodu – solanku, kterou vyvařovali a tak vznikla odpařováním čistá sůl. Budovy pro těžbu i skladování solanky pochází zhruba ze stejné doby jako dřevěné kostelíky a také byly postavené bez jediného kovového hřebíku. Nejzajímavější je podle mého názoru budova ve které je těžební štola a především ohromný dřevěný naviják, tuším že se jmenoval gábor. Ten byl poháněný čtyřmi páry koní a sloužil pro vynášení jednotunových kožených vaků se solankou z podzemí. Tento naviják je největší svého druhu ve střední Evropě a je neuvěřitelné, že i dnes se s ním dá otočit jednou rukou. Solanka se zde těžila až do roku 1970. Celý areál je dnes muzeum s velice poutavou expozicí a určitě stojí za návštěvu.

Hvězdárna a
planetárium
v Přerově

Večerní přednáška našeho polního hejtmana

Večer jsme se ubytovali v tělocvičně církevního gymnázia sv. Moniky. Našrouboval jsem na kolo nové dynamo abychom ve 21:30 mohli shlédnout přednášku našeho polního hejtmana Jury Grygara v místní hvězdárně a planetáriu. Před návratem do tělocvičny jsme ještě v pokladně hvězdárny zakoupili na památku meteority – chondrit Erfound z Maroka a železný II AB Sichote Alin z Ruska.

Během tohoto dne jsme s Jájuškou našlapali 96,6 km a dosáhli naší rekordní maximální rychlosti na Ebicyklu 59,7 km/h.

Sedmá etapa Sobota 19.7.2008

Odjezd z Prešova

Dnešní době už se ráno nešustí igelitovýma pytlíkama. Doba pokročila. Večer jsme v tělocvičně zaujali ležení vedle Milana Antoše a Zdeňka Taranta (Tarantule), kteří ráno už v 6 hodin začali šustit se svým rádiem a stanicí Rádio Slovensko. Před tím jsme každý den spali do osmi, ale tentokrát jsme s Jájou vylezli ze spacáků již před sedmou. Tarantule je v mých očích vrchní šustič letošního Ebicyklu a doufám, že příští rok nezačne šustit televizi. Ale nevadí, venku svítilo sluníčko a podle zpráv o počasí, které jsem z rádia vyslechl, by mělo být polojasno a přeháňky až odpoledne.

Tak nám začala poslední etapa naší spanilé jízdy. A potom už zase kopce, kopce a zase kopce. Ale tentokrát po větru.

Krásně ale nebezpečno

Z Prešova jsme vyjeli po hlavní silnici směrem na Chmiňany a Hrábkov a za obcí Víťaz překonali Spišskou vrchovinu. Jsou zde překrásné louky plné rozkvetlých květů. Jeli jsme na našem tandemu osamoceni, protože většina ostatních Ebicyklistů šlapala směrem na Margecany. Cestou jsme s Jájou zjistili, že jsme si nechali v našem doprovodném vozidle téměř celou naši finanční hotovost.

V Kropáčoch jsme pak mimoděk zrychlili při průjezdu kolem cigánské kolonie a toto tempo nám už zůstalo, protože jsme před sebou spatřili veliký naducaný kumulonimbus typu Baculín a pod ním provazy deště. Azyl jsme se pokoušeli najít ve Spišských Vlačích, ale jediná restaurace která zde přes poledne vaří měla dnes zavřeno. Už jsme měli v místním obchodě nakoupené nějaké potraviny, když tu se objevil náš polní hejtman doprovázený nemilosrdným samaritánem a Vladimírem Homolou. Náš polní hejtman nám potom půjčil slovenskou tisícikorunu, což nás zachránilo, protože jinak bychom nemohli s Jájou dobýt a vyplnit Spišský Hrad s masným vstupným. Je hezké, jak se náš polní hejtman umí postarat o svoji družinu. Potom jsme ještě navštívili Spišskou kapitolu zapsanou v seznamu památek UNESCO. Mají zde

Cikánská kolonie

také rozkládací oltáře, podobné jako v chrámu sv. Egídia v Bardějově. Na jednom z nich, který je věnován narození Ježíše, je zobrazena Halleyova kometa, nicméně tento oltář je asi o 130 roků mladší než slavná freska od Giotto di Bondoni v Padově a tak to bohužel časově souhlasí. Velký senzační objev nám opět o vlások unikl.

Bouřková oblaka ve Spišských Vláších

Bydlení cikánů – i takto je možné bydlet v Evropské unii ve 21 století!

První pohled na Spišský Hrad

Fauna východního Slovenska

← Bocjani

Mačičky →

Spišský Hrad v plné kráse

Hradní hudba

V hradní kuchyni

Spišská kapitula

No a potom už jsme posilněni minerální vodou z pramene Sivá Brada, který vypadá jako maličké slovenské Pamukale, sprintovali za zpěvu písně „Tam okolo Levoči, tam se kola točí“ do Spišské Nové Vsi.

Slovenské Pamukale

Pramen Sivá Brada

Napájení před závěrečným úsekem

Spišská Nová Ves na dohled

Společný sraz v tělocvičně jsme měli v 19 hodin, ale my jsme ještě chtěli stihnout zajet k ochránci našeho auta Lacovi Fábrymu, vyzvednout naši černou Felicii – Krtečka, dvoukolo dát na střechu a vrátit se zpět do tělocvičny. Rychlostní průměr do kopce jsme měli snad přes 30km/h. Když jsme však k Lacovi dorazili, zjistili jsme, že klíče od auta máme nikoliv u sebe, ale v tašce ve vozové hradbě. A tak jsme se do tělocvičny vrátili opět kolmo s tím, že druhý pokus o otevření našeho Krtečka uskutečníme znovu druhý den ráno během našeho epilogu.

Po týdnu u Fábryů

V tělocvičně se už mezi tím všichni Ebicyklisté sešli a požívali uvítací alkoholické dobroty od našich štědrých hostitelů včele s panem Sejůtem. Posléze jsme se všichni odebrali na společnou večeři, kde jsem okusil kvasnicové pivo s citrónem a potom už na nás naši hostitelé mávali klíčem od nejvyšší kostelní věže na Slovensku.

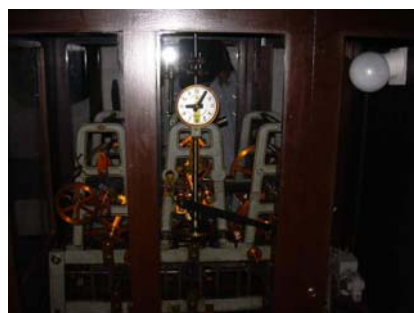
Večerní pohled na nejvyšší věž

Pohled z věže na Tatry

Tatry na dosah

Věžní hodinový stroj

Zvon v nejvyšší věži Slovenska

Večerní pohled na
Spišskou Novou Ves

Výhled z ptačí perspektivy na Spišskou Novou Ves a Tatry byl okouzlující. Za soumraku se silueta Vysokých Tater jevila jako vystřižená z kartónu. Hejtman konstatoval, že něco takového ještě nikdy neviděl. Ještě jsme se za asistence místní městské policie společně vyfotografovali před sochou Milana Rastislava Štefánika, zhodnotili šance společné expedice po Štefánikových stopách na Tahiti a potom se již přiblížil samotný konec naší jubilejní 25. spanilé jízdy hvězdářů od hvězdárny ke hvězdárně.

U památníku Milana
Rastislava Štefánika

Opět jsme se sešli v tělocvičně, ale ještě než jsme zapěli závěrečnou hymnu Ebicyklu, seznámil nás polní hejtman s největším překvapením letošního ročníku. V roce 1997 objevila Ebicyklistka-astronomka Lenka Šarounová – Kotková na hvězdárně v Ondřejově novou planetku. Nazvala ji podle naší kamarádky a skvělé Ebicyklistky-kosmasky Evy Krchové. Takže kromě Jiřího Grygara, Víti Dostála a samotného Ebicyklu je nyní na oběžné dráze na věčné časy i Evakrchova s výměrou několika kilometrů čtverečních. Gratulujeme co se do Evy vejde!

V kruhu přátel

Naše kosmaska – Eva Krchová

Večerní loučení

Polní hejtman a Mateno

Osvědčení Evakrchova

Evakrchova na orbitě

Protože nám organizátoři ve Spišské Nové Vsi zajistili stejně jako před týdnem hezké jasné počasí, vyšli jsme na závěr na hřiště před tělocvičnu, kde jsme s naším polním hejtmanem, královnou Šumavy Danielou Kunzovou a dalšími zbylými Ebicyklisty rozjímali pod hvězdami a ubývajícím Měsícem.

S mladším práčetem královnou Danielou jsme se ještě domluvili, že se naše světočáry setkají ještě znovu o týden později a kde jinde než v jejím království - na Šumavě. To už však nebude Ebicykl, ale úplně jiná spanilá jízda.

Nyní nás čeká již jen epilog pro auto – Krtečka a potom co nejrychleji za našimi mlád'átky, svišťátky Honzíčkem-vláčkem a brebentilkou-Verunkou. Celkem jsme v poslední den najeli s Jájou 90,7km, celkově pak včetně prologu a epilogu 637,8 km.

Jubilejní 25. ročník Ebicyklu – Východniarske Striebro, memoriál Dušana Krchu je mrtev. Ať žije následující 26. ročník, který se bude konat u nás na Moravě.